

לכבוד נשיא אוניברסיטת תל-אביב,

פרופ' אריאל פורת.

13 פברואר 2020

office.president@tauex.tau.ac.il , presidentsec@tauex.tau.ac.il

פרופ' פורת, שלום רב,

שמי גל וייס ואני חלק מקהילת בוגרי האוניברסיטה וידידיה.

ברצוני להביע את אכזבתי מהודעת הביטול, הלא מנומקת, של כנס "קרינה בלתי מייננת – השפעות בריאותיות ורגישות לקרינה". מדובר בפגיעה בחופש אקדמי ובהפגנת חוסר אחריות חברתית.

את המאסטר בפסיכולוגיה קבלתי באוניברסיטת תל-אביב – בהצטיינות. המנחה המקסים שלי, פרופ' אריה נדלר, התקשר בשעה 03:00 בקול מרוגש "לא יכלתי לחכות לבוקר, הייתי חייב להגיד לך שהתיזה שלך מושלמת. את יודעת שאני ממש לא מחזיק באותן דעות, אבל לא מצאתי שום מקום לתקוף את הטיעונים שלך, הכל מהודק", אמר, "מגיע לך 100 אבל אני לא יכול לתת כזה ציון. לכן, תקבלי 95, רק שתדעי שזה 100 ויותר, תודה על עבודה מרגשת, לא הלכתי לישון כי לא יכלתי להניח אותה מהידיים, קראתי פעמיים רצוף" זה היה אחד הרגעים המאושרים בחיי, כי לא היה לי קל מול התנגדותו לתיאוריות המגדריות שגיליתי כשהממצא היחיד במחקר (על אמונות סמויות בזוגיות והשפעתן על יכולת צמיחה אישית) היו הבדלים בין נשים וגברים - תמונה הפוכה. אין היום הבדלים בין גברים לנשים, טען הוא בלהט (סוף שנות ה-80). והייתי חייבת להוכיח לו (אחרי שהבנתי שטעיתי כי בתחילת המחקר חשבתי כמוהו - הייתי רק בת 23). הצלחתי.

הוא שאל אם אתחיל בדוקטורט מיד כי הגיעו אליו שבחים על ניתוחים השוואתיים שכתבתי (עבור פרופ' יהושע צאל), וניתוח הבדלים מגדריים בהומוסקסואליות בכלא (אצל פרופ' אריאלה פרידמן), ושמע שביקשו כי אפרסם מאמרים "מבריקים" מאוניברסיטת תל-אביב.. אבל העדפתי לבנות את ביתי בידיים על פני "כבוד" אקדמי. ולמרות שלימודי הקרימינולוגיה ריתקו אותי (בבר-אילן), למדתי יותר מחברי הקרימינלים ברחוב.

עבדתי בהתלהבות עם מכורים ומכורות לסמים. ורק אחרי שמרכז הגמילה שהקמתי וניהלתי התמוטט בגלל בעיות פוליטיות, ושהפוסט-טראומה שלי מהאונס בגיל 5 צצה לאחר יומיים של אינטייקים של מכורות לסמים (שכולן היו נפגעות גילוי עריות ותקיפות מיניות בילדות).. גלגלו אותי החיים בחזרה למחקר .. מחקר לפרנסתי.

הצלחתי מאד במחקר איכותני ונבנה לי מוניטין כחוקרת מספר 1 בתחומי. הגיעו אלי מחקרים מרתקים, מורכבים. עבדתי סביב השעון ולא יכלתי "להתרענן" במחקר גם בשעות הפנאי (אמנות עושה את זה טוב יותר) ושוב דחיתי את הדוקטורט..

כשהתפנית להתייב לדוקטורט, מוחי כבר לא עבד מספיק טוב, עקב מפגעי הסביבה - קרינה בלתי מייננת וכימיקלים סינתטיים שגרתיים בסביבה המודרנית.

כך התגשם האיחול של פרופ' יהודה אמיר, שבתואר הראשון שלי בבר-אילן הציע לי מסלול ישיר לדוקטורט (יחד עם דר' דניאל אלגום), כשהוכרזתי כפוטנציאל מחקרי מבריק. רק שלאחר מכן הזמין אותי לשיחה אישית כי מאד חיבב אותי, ויעץ לי לא לבחור באקדמיה ש"תטביע" אותי. "זה לא מחקר אלא בעיקר פוליטיקה", התלונן, "אין תקציבים ותאלצי לחכות עד שאני אמות כדי שתהיה לך משרה ואין לי כוונות כאלו בקרוב, צאי לשוק החופשי ותעשי דברים גדולים"

עשיתי לא מעט. אולם, לצערי, כשהצלחתי להתייצב כלכלית, במטרה לממש תוכניות חברתיות, קטנות וגדולות, .. כמו פרויקט מלימודי במכון מנדל (ביה"ס למנהיגות חברתית וחינוכית) - מפגעי הסביבה כבר הרסו את גופי, גזלו את חיי.

חסכוני מאפשרים לי להתקיים ללא סיוע, למרות נכות תפקודית קשה מאד כנפגעת קרינה וכימיקלים. ברמה האישית זה חשוב (כי אין הכרה ואין כל סיוע לנפגעי הסביבה), אבל לא מימשי את תוכניותי החברתיות, האקדמיות והאמנותיות, שהיו כה חשובות לי (ומספר גופים המתינו להן).

6 שנים אני כלואה בבידוד, במקום נמוך קרינה שהיה מאד קשה למצוא, ועוסקת בתחום שנכפה עלי - מפגעי סביבה ומאבק לשיקום ולהכרה. זה כולל:

- סיוע לנפגעים שאין להם מענה וכתובת.
 - מאבק למחקר אקדמי הולם בנושא שמשפיע על כולם - השפעות ביולוגיות של קרינה בלתי מייננת ושל זיהום סביבתי.
- נושא זה, שרחוק מתחומי הענין שלי, נכפה עלי כי אני מהקנריות (דימוי צפורי השיר שהפסקת שירתן סימנה לכורים לברוח) - אני מאלה שמתמוטטים ראשונים ומהווים אזהרה לשאר. אזהרה שלא רוצים לשמוע. אזהרה שמשתיקים. כך היה בכל המאבקים להכרה בנזקי תעשייה.. כמו עישון, אסבסט, תלידומיד, עופרת ועוד למה נפגענו אנחנו ואחרים לא? (ואולי עדיין לא..?) מסיבות גנטיות, כנראה - נושא ראוי למחקר, לא?

25% מחולי האלצהיימר נמצאו כבעלי מוטציה גנטית, שחושפת אותם לנזקי רעלים.. לפי המחקר של דר' ברדסן ואחרים. הוא הגדיר אלצהיימר "טוקסי".

25% מהאוכלוסייה נמצאו כבעלת נטייה מוגברת לאוטואימוניות - אלה מפתחים מחלות אוטואימוניות כתוצאה ממפגעי סביבה - רעלים מתועשים - שמשפיעים את הגנטיקה הלקויה. אימונו-טוקסיקולוגיה הוא תחום מחקרי חדש, וכמותו נדרש חקר של נזקי קרינה, עקב השפעה דומה לרעלים על מערכות החימצון-אנטי חימצון בגוף, לדוגמא (ופגיעה בעוד מערכות בגוף).

תסמונת ASIA קורא פרופ' שינפלד, לשפעול סביבתי של גנטיקה מסוימת בחלק מהאוכלוסייה. ואת מה שאני מכנה "הסלט האוטואימוני שלי" הוא מגדיר כאוטואימוניות קליידסקופית (מושג אלגנטי ומדויק). אצלי ואצל חברי נפגעי הסביבה - בעיות קוגניטיביות ותופעות אוטואימוניות (קליידסקופיות) נעלמות כשאנחנו מנמעים מחשיפה לקרינה (סלולרית ואלחוטית) ו/או מכימיקלים סינתטיים. נושא ראוי למחקר - באמת!

ואני מבינה מחקר. ניהלתי מחלקות מחקר בגופים גדולים, הובלתי פרויקטי מחקר רציניים בעשורי עבודתי. בהצטיינות.

תפקיד שהוכשרתי לו באוניברסיטת תל-אביב!

אותה אוניברסיטה שכעת ביטלה, ללא הנמקה, את הכנס שאני ממארגניו. כנס שהייתי אמורה להציג בו את המסע האישי שלי, שמדגים איך דמנציה (מוקדמת) ואוטואימוניות נעלמו כשהופסקה חשיפה למפגעי סביבה.. כקריאה למחקר, מחקר ראוי!

מחקר חשוב!

מחקר שהלוואי ויכלתי לחזור לאקדמיה להשתתף בו, אבל איני יכולה! כי איני יכולה לתפקד בעולם המודרני המפוצץ קרינה אלחוטית וכימיקלים סינתטיים.

זו קריאה למחקר
וזו קריאה לעזרה..

מדובר בקבוצת סובלים לא גדולה, הזקוקה לליווי ולסיוע.

בכנס אמורים היו לדבר, לצד אנשי אקדמיה וחוקרים מובילים בתחום, 3 רגישים לקרינה, שהצליחו להבין את התסמונת, ללמוד להתמודד עם תופת תסמיניה המורכבים ולחזור לתפקוד, ברמה כזו או אחרת. 3 רגישים לקרינה עם משאבים וכוחות לא רגילים.

אני אחת מהם. הרוב הנפגעים אין כזו נגישות למידע ואין יכולת להצלה עצמית ללא כניעה למערכת הרפואה (חסרת המודעות לתופעות סביבתיות).

לרוב הנפגעים גם אין גב כלכלי ויכולת לשרוד, חלקם נעדרי תמיכה משפחתית וחברתית. ומצבם נורא. חלק מהם ילדים, שהוריהם, מוריהם ורופאיהם מתקשים להבין ולסייע להם. הם מגיעים אלינו לאחר שפגיעתם כבר קשה.

(וראוי לציין את דר' בוריס בלר ז"ל, שהבחין כי ילדים רבים מדי מתלוננים על כאבי ראש דומים, בדק מה משותף ביניהם וגילה שכולם לומדים באותו בית ספר, הקרוב לאנטנה סלולרית. הוא חקר מיזמתו את נושא הרגישות לקרינה ויצא למאבק ציבורי להצלתם).

(קישורים לחלק מהמחקרים המוכיחים רגישות לקרינה, גם באמצעים רפואיים/ ביולוגיים אובייקטיביים ולא בתשאול סובייקטיבי, באתר עמותת "רגישות לקרינה ישראל" www.ehs.org.il)

רגישות לקרינה (ולכימיקלים) היא בעיה ביו-פסיכו-סוציאלית קשה.. טראומה מתמשכת יומיומית שהופכת לפוסט-טראומה מורכבת. כל פירמידת הצרכים של מאסלו קורסת, זכויות האדם הבסיסיות ביותר נפגעות בצורה אנושה.

רוב הנפגעים (הקשים) זקוקים לסיוע ולליווי.

וככל שסיוע יגיע מוקדם יותר, תהיה הפגיעה בתפקודם חמורה פחות.

אני נפגעת מאד כי בתחילת קריסת גופי, לא היה לי מקום מגורים מתאים תקופה ממושכת (לביתי איני יכולה להתקרב בגלל קרינה מהשכנים, וכיום כבר איני יכולה לבקר את הורי הסיעודיים בגלל קרינה משכניהם כי הקרינה פולשת למרחב הפרטי ללא הסכמה). העדר מגורים הולמים (ללא חשיפה לגורמי הפגיעה בגופי) דחו את הצלחת מאמצי השיקום, מצב שגרם לקריסת מערכות גופי עוד ועוד.

אבל ..

אוניברסיטת תל-אביב, ביתי האקדמי, חממת צמיחתי המחקרית, ביטלה את הכנס החשוב, פגעה בזכות לחופש אקדמי,

והשליכה את האחריות החברתית כלפי קבוצת מוגבלים, עם נכות תפקודית. קבוצה מוחלשת ומושקת, שמצבה ראוי להכרה, ולפחות לבחינה ראויה, למחקר נאות, להתייחסות.

האוניברסיטה, שהיתה שלי, ולא עוד, דחתה אותי ואת קיומי, ביטלה דיון בנושא ראוי, בחרה בכניעה ללחצים שהופעלו עליה,

בחרה בהשתקה של נושא חשוב,

ואכזבה אותי, בפגיעתה בערכים עליה חונכתי בשיעוריה ובהצהרותיה. ערכים שאני הפנמתי.

אותי חינכו בבניני שרת, גילמן ונפתלי כי האקדמיה התפתחה כמרחב מוגן לדיון ולוויכוח בדרך שאינה אלימה. למדתי כי המתח האינטלקטואלי שנוצר בהצגת חילוקי דעות מעודד חשיבה ביקורתית, ספקנות ויצירתיות רעיונית.

חופש אקדמי *Libertas scholastica* הוא החופש לחתור להרחבת הידע באשר הוא, ללא התערבות לא עניינית. חופש לעסוק במגוון הפעילויות הכרוכות ברכישת ידע, כולל בחירת נושאי מחקר, קביעת נושאי הוראה, הצגת ממצאי מחקר לעמיתים ופרסום ממצאים ומסקנות מחקרים.

הבחנה באנקדוטות ובאנומליות, החורגות מהחשיבה הפרדיגמטית המקובלת, היא דרך לגיטימית לפתיחת כיוונים מחקרים חדשים. בזכות ערנות לתופעות חריגות זכתה האנושות בגילויים חשובים

במחקר בכלל ובמחקר רפואי בפרט. בכנס שבוטל אני הייתי האנומליה. הוקצה לי זמן קצר להצגת מסע אישי - אנקדוטה שראוי לשים לב אליה, לנתח ולפתוח במחקר לפי סטנדרטיים מדעיים מקובלים.

חופש אקדמי פלורליסטי וסובלני הוא חלק מבניית דמוקרטיה, מתוך הבנה שהגדולה בחברה חופשית היא העדר הסכמה וחיבוקו של העדר זה. דמוקרטיה אינה קיום נוח וקל, אבל הגיוון והדיון מרובה הקולות מפרה, מעורר ומחדד חושים וחדשנות.

חופש מסוכן רק למי שרוצים שכולם יחשבו כמותם, שישרתו רק את האינטרסים שלהם.

אציין כי מכתבי זה הוא אישי, כבוגרת האוניברסיטה, ואינו קשור לתפקידי בעמותת "רגישות לקרינה ישראל".

מכתב זה מבוסס על פוסט כואב, שנכתב בעקבות ביטול כנס "קרינה בלתי מייננת - השפעות בריאותיות ורגישות לקרינה", שאמור היה להיערך ב- 10.2.2020 בבית הספר לסביבה ולמדעי כדור הארץ ע"ש פורטר באוניברסיטת תל אביב, רוב דוברי כנס זה נושאים דברים גם בכנס "מדיניות ציבורית והשפעות קרינה אלחוטית וסלולרית" בבית הספר ללימודי חברה ומדיניות באוניברסיטת תל-אביב.

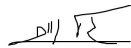
אדגיש כי לכנס, שבוטל בהתראה קצרה מאד, נרשמו מתוך התענינות רבה - אנשי מפתח ובעלי תפקידים רבים, רופאים ונציגי בריאות הציבור, מדענים, רגולטורים ומודדי קרינה, אנשי חינוך ורווחה ועיתונאים. רבים מהם הגיבו באכזבה, עקב מפגשיהם עם נפגעי קרינה וצורך גובר במידע.

אודה לך על תגובה מהירה, עם הנמקה לביטול הכנס ולאופן בו זה נעשה, לצד התייחסות להירתמות האוניברסיטה המובילה בישראל לקידום חופש אקדמי ומחקר בנושא חדש וחשוב. נושא שמשפיע על בריאות הציבור.

אשמח לשמוע כיצד תקדם האוניברסיטה דיון אקדמי פתוח שיאפשר מהפכות מדעיות, ולא תיכנע ללחצים ולאינטרסים זרים.

אשמח לגלות כי המוסד שחינך אותי לא יגרר אחר ריאקציוניזם אקדמי וקושי לוותר על פרדיגמות ואמונות שגויות, תוך התעלמות מאנומליות ומצורך באיתור כיווני מחקר חדשים (תומאס קון – המבנה של מהפכות מדעיות, 1962). ואיך תתחבר האוניברסיטה למציאות הרוחשת במקום להיסגר במגדל השן האקדמי המנותק, שהולך ומאבד רלבנטיות.

בכבוד ובהערכה,

גל וייס

ת.ז 068982354

טלפון 04-6219110

gal@galweiss.com

העתקים:

לשכת נשיא האוניברסיטה NaomiY@tauex.tau.ac.il , ronigold@tauex.tau.ac.il

רקטור פרופ' ירון עוז, yaronoz@post.tau.ac.il

סיגלית בן חיון, ראש ארגון הבוגרים של אוניברסיטת תל-אביב, sigalitbh@tauex.tau.ac.il

ועד מנהל עמותת "רגישות לקרינה ישראל", info@ehs.org.il